

JIŘÍ MÁDL

**PŘITAŽLIVOST
PLANETY
KRYPTON**

ROMÁN

Bizbooks

Přitažlivost planety Krypton

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Jiří Mádl

Přitažlivost planety Krypton – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PŘITAŽLIVOST
PLANETY
KRYPTON

PŘITAŽLIVOST PLANETY KRYPTON

Jiří Mádl

© Jiří Mádl, 2022

Illustration © Andrijana Trpković, Petra Těthalová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-265-1078-9

ISBN e-knihy 978-80-265-1081-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-265-1082-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-265-1080-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Věnováno Andrijance

Bylo vedro. Malý Martin seděl na železniční trati obklopené z obou stran lesem. Chodil sem už od začátku léta skoro každý den, pátky ale byly výjimečnější. Seděl tiše a čekal, až uslyší ten zvuk, na který se tolik těšil. Kolejnice a kamení pod ním žhnuly stejně jako pražec, na němž seděl. Opíral se lokty o kolejnici za zády a svou dětskou tvářičku točil k horkému letnímu slunci. Oči měl zavřené. Čichal vůni lesa a rozpálených kolejí a jeho uši pozorně zachycovaly všechno kolem – vítr v korunách stromů i sebemenší pohyb lesní zvěře. On ale čekal, až se zhmotní zvuk auta.

Dole pod lesem v chatové oblasti Vlčkov občas nějaké auto projelo. Když ho zaslechl, zamračil se, ale oči neotevíral. Snažil se rozpoznat, jestli jde o to správné auto. Svaly kolem očí malinko povolily, když se zvuk začal ztrácet, jak auto nevyrazilo do kopce, ale pokračovalo dál někam k rybníku. Občas některé jelo nahoru směrem k lesu, kde u chaty pobývala mamka s malým Jonášem. Ale to už bylo dostatečně blízko kolejm, aby si Martin byl jistý, že přijíždí auto sousedů nebo prostě jiné, než na které se tak těšil. Znal ten zvuk motoru přesně. Nepletl se.

Odněkud z dálky přijíždělo auto a začalo vrčet, když podřadilo a vyrazilo do kopce. Jakmile najelo na šterk na prudké příjezdové cestě k chatě, Martin měl jasno. Rozběhl se z vyvýšeniny, po níž vedly koleje, a vběhl do lesa. Síla gravitace, kterou nabral

seběhnutím od kolejí, mu vystačila přes celý les. Jeho malé a špinavé tenisky dutě dopadaly do hlíny na pěšince mezi stromy. Běžel jako šílený a rukama občas odrážel větvičky, které se mu pletly do cesty. Tričko a tepláky. Horko, les a za ním táta.

Malý Martin už běžel tak rychle, že to jeho nožičky sotva stíhaly. Už by se rychlostí rozplácl na trávníku za lesem, kdyby ho nepopadly tátovy ruce a on nakonec nepřistál na jeho krku a ramenou. Vtiskl se do něj a mačkal ho, jako by se v něm chtěl utopit. Táta se smál.

„Tys byl zase na kolejích, že jo! Co jsem ti říkal, ty troubelíne? Tam se vyhřejvaj zmije!“ Martin měl pusku zaraženou do kůže tátova krku, přesto zvládl udýchaně procedit:

„Jo, zmije a já!“

1. ČÁST

VÝBUCH

2005

Martin: *Nikdy se nepotkame, nemá se čeho bát. Všechno je dovoleno.*

Veronika zírala na Martinovu odpověď na obrazovce počítače. Nebylo to nepříjemné, jen zneklidňující. Nabrala do plic o doušek větší objem kyslíku a pak ho táhle nosem vydechla, což v naprostém tichu jejího bytu získalo nemalou pozornost. Slyšela to. Nádech i výdech.

V místnosti byla tma, ale z předsíně sem otevřenými dveřmi dopadalo trochu světla. Seděla u stolu v ložnici, její zelené ještěrábí oči koukaly na svítící desktop.

I díky svému většímu ostrému nosu měla pohled dravce, ale křehkost a ostych dávaly jejímu vzhledu zranitelnou ženskost. Na sobě měla jen košilku. Seděla na tvrdé studené židli, která zavržala, jakmile se neklidně zavrtěla.

Nerozuměla, čeho se tak bojí. S Martinem si už pár týdnů psala. Stránka, kde si uživatelé mohli pod přezdívkou anonymně psát, už nebyla úplnou novinkou, i když její kouzlo objevila teprve před čtvrtrohem. Bavilo ji to.

Bylo jí jednadvacet a nikdy nepatřila mezi ty, kdo příliš podléhají novinkám a trendům. Ale tady na XChatu její identitu nikdo neznal a to se jí líbilo. S Martinem si navíc vytvořili vlastní skupinu – dle terminologie stránky XChat „vlastní místnost“ –, kterou nazvali Planeta Krypton a byli v ní jen oni dva. Řekla mu, že má přitele, ale na jejich dopisování to, jak se zdálo, nemělo žádný vliv. Martin to respektoval.

Napsal, že studuje vysokou školu v Rakousku. Znala hudbu a filmy, co má rád. Líbila se jí jeho slovní zásoba, jeho uvažování a schopnost vyjádřit pocity. Věděla toho o něm dost.

Byla v naprosté anonymitě, v bezpečí internetu, kde – jak psal Martin – je všechno dovoleno. Měla pocit, že to může bez většího rizika zkusit. Přesto cítila neklid a strach.

Nebála se odhalení. Bála se sebe.

Sama si o to řekla. Martin poprvé zmínil, že píše tenhle druh povídek, úplně mimoděk, nic jí nenutil. Chtěla po něm, ať jí nějakou pošle. Navrhl, že napíše novou, jen pro ni a pro daný okamžik. A tím, jak se domluvili, měl být dnešní večer.

Polkla svůj soustředěný nádech a prsty si shrnula mokré hnědé vlasy za ucho. Koukala na blikající ryšku v políčku pro text, čekající na její odpověď. Položila ruce na klávesnici.

Veronika: *Tak pojď...*

Veronika zatajila dech a nechala tichu vyniknout natolik, že byla slyšet vrnící lednička vedle z kuchyně. Odtrhla se od obrazovky. Měla pocit, že se potřebuje probrat a zkontrolovat napojení na svoje tělo. Přejela si dlaněmi po pažích a cudně si stáhla spodek košilky, který vrtěním odpochoval nahoru.

Martin: *Jaky místo mas rada?*

Veronika se nahnula zpátky k počítači. Zasoustředila se.

Veronika: *Jaký místo mám ráda... jako jakýkoli?*

Martin: *Jo, ale skutečný, zavři oči a zamysli se. Kde citis klid?*

Veronika se zamyslela opravdu důkladně. Oči zavírat nemusela, byla v tom pocitu hned. Věděla, kde se cítí dobře.

Veronika: *Vedle v kuchyni u okna.*

Martin: *Zkus mi to popsat, at si to představim.*

Veronika se zase trochu zamyslela a udělala, jak řekl.

Veronika: *Ráda tam stojim a koukám otevřeným oknem do našeho dvora se zahradou. Nikdo tam většinou není a můžu být v klidu. Občas slyším děti pod okna-ma, ale nevidim je a ony nevidí mě.*

Klik. Odeslala zprávu.

Čekala.

Martin: *Dobre.*

Veronika se zavrtěla a zcela neznatelně se usmála. Líbilo se jí tohle šití na míru.

Martin: *Stojis u otevrenyho okna. Mas na sobe lehky letni saty. Venku je horko, na tvari citis paprsky slunce. Vonis po sprse a citis se dobre.*

Veronika se poslušně vydala do představ jako dobrovolník v cirkuse, když je mu pokynuto, aby se s důvěrou poddal kouzelníkovi. Přečetla si ještě jednou Martinovu větu, aby si navodila vše, co popsal. Byla tam.

Martin: *Stojis oprena rukama o parapet a mas zavreny oci...*

Martin: *Ja sedim za tebou na zidli, dlane mam na tvych kolenou. Rty a cast tvare mam opreny o tvuj bok. Citim vuni ze zahrady a tvoje ze sprchy jeste vlhky telo.*

Veroničiny oči strnuly, zatímco mozek postupně skládal dohromady dílky toho, co Martin psal.

Martin: *... skrze saty ti vane jemnej vitr. Citim ho na hrbetech rukou... cekam... pomalu posouvam ruce vys, az mi pod tvoji sukni zmizi. Dlanema se ted dotykam tvych stehen a postupuju dozadu... odtahnu svou tvar od tvyho boku, trochu se narovnam a popojedu rukama hloubec pod sukni pres hladkej oblouk tvych pulek...*

Martin: ... *abych se chytil horního kraje kalhotek. Ale jste je nesundavam. Kouknu se z boku nahoru a vidím, jak se ti rysují pod latkou prsa. Jsi krásná.*

Martin: *Stahuju ti kalhotky, ale jen na uroveň těsně pod tvůj rozkrok... Přesunu prsty pravé ruky dopředu, abych cítil hladké pahorek tvého klínu. Jemně se ho dotýkám.*

Veronika: *Martine?*

Napsala, ale vlastně ani nevěděla proč.

Martin: *Copak?*

Nic jí jako důvod nenapadalo. Kousla se do rtu a zamračila se.

Veronika: *Pokračuj...*

Ryska opět blikala. Symbolizovala znejistěného milence, který neví, zda může pokračovat. Veronika znepokojeně polkla. Čekala. Trošku si vyčítala, že ho přerušila a možná odradila. Nebylo to tak.

Martin: *Nechám kalhotky spadnout na zem, vyhrnu ti sukni k pasu a jemně te políbím na studenou kůži tvého zadečku... nahneseš se hlavou víc dopředu do okna a já mužu jazykem projít pod pulky až k tvému klínu...*

Martin: ... *pritom te držím jednou rukou pevně za bok a rty se te mezi nohama jemně dotýkám... a pak jazykem...*

Veronika si uvědomila, že začala rychleji dýchat a že její tělo hraje tu hru s ním.

Oči už tak dlouho visely na bílé obrazovce, že se v ní začínala topit. Neopouštěly ale Martinův text.

Martin: Stoupnu si a pritisknu se k tobě na záda. Zajedu rukou do saty, abych se ti horkýma dlaněma mohl dotýkat prsou. Rukou na tvoji hrudi si te jako v kazajce k sobě nezne, ale silně přimacknu a políbím te za ucho do vlasu...

Martin: Zastavas otocena zády, ale zajedeš mi rukou do kalhot a pak mi je rozepneš, aby sis ho mohla hezky vzít do ruky... kalhoty sjedou na zem.

Sednu si zpátky na židli, ty si ho zády ke mně zase rukou najdeš a druhou si vyhrneš sukni. Pomalu si na mě sedáš...

Veronika se na židli opět zavrtěla. Opřela se o lokty a prsty obou rukou si mnula spánky.

Martin: Topím nos a rty v tvých vlasech. Zajedu do nich i rukou a v dlani je stisknu. Levou rukou si přidržím tvůj bok a jako v otežích si upravuju tempo našich pohybu... Líbí se mi hladkost a chlad kůže v kontrastu s vlhkou horkostí hluboko uvnitř... kroutíš se, jako by ses chtěla vymanit, a já si te vždycky přes bok a vlasy zase stáhnou.

Martin: Jednou rukou se ještě přidržíš kraje okna a druhou můžeš sama zkoumat pevnost svých bradavek a pak si se sebou hrát dole mezi nohama...

Veronika si jemně poposedla a přitlačila steh-na k sobě. Své bosé nohy propnula jako baletka na špičkách a zatáhla je pod židli.

Martin: *Povolím sevření tvých vlasů... neopouštíš me, ale opřes se teď oběma lokty o parapet... pohybuješ bokama se mnou uvnitř, teď už zcela ve svoji rezii...*

Martin: *Svoje volné ruce natahnu k tvým lopatkám, a zatímco ty se kroutíš, jak se ti to líbí, já te chytím za ramena a palcem ti mackám mezi lopatkami... vitr nám zafouká do okna a okenice se znovu zahej-baj. Horkost a tlak uvnitř sílí. Stahuju ruce z ramenou a schvalně tě při pohybu jemně dlouhým tahem skrab-nu přes celou dylku zad až k zadečku...*

Martin: *A tam už to nevydržím, obrátím si tě. Stoupnu a posadím si tě na stůl vedle... Nechám tě pad-nout zadama na desku stolu a znovu do tebe vstoupím, ale tentokrát už rychle a tvrdě prirazím...*

Martin: *A ty si rukou sahas mezi nohy a líbí se ti, jak na ruce jemně zachycuješ dotyk a rytmus mých po-hybu... ještě se na chvíli zastavím, nahnú se k tobě na stůl, abych si konečně ochutnal tvy prsy... jsou hlad-ky a jejich povrch prerusují jen tvrdé bradavky. Vra-tím se nahoru, ty využiješ toho, jak jsou tvoje prsy vlhky od myho jazyka... ale já už ztracím jakoukoli kontrolu a bezohledně do tebe prirazím a jakékoli tvůj pokus se pohnout jinak, než chci já, rukama usměrním. Jestli tě chytí za zadek, až tě to bolí, a prirazím a prirazím...*

Veronika zírala na blikající rysku. Seděla v ti-
chu jako socha. Lokty opřené o stůl, konečky prstů
nehybně na spáncích. Nohy nepřírozně v pozoru
na špičkách. Stehna pevně u sebe. Zorničky rozšířené
a oblbnuté bílým světlem, zabodnuté do přesvícené
obrazovky.

Ryska blikala už dost dlouho na to, aby bylo jasné,
že Martin dopsal. Veronika povolila křeč nohou a její
chodidla zase klesla na koberec.

Pomalů se vzpamatovávala. Nervózně si promač-
kala spánky a opřela se do židle. Znovu si urovnala
neposlušný spodek noční košile, zavřela oči a od-
klonila hlavu od proudu světla. Zvedla pravou ruku
a palcem a ukazováčkem si stiskla nos v místě, kde
odděluje oči. Vzdychna si. „Ježíšmarja...“

Vrátila se do pozice u stolu jako žák v lavici. Obě-
ma dlaněmi si promnula čelo a vlasy si stáhla dozadu
až ke krku. Věděla, že teď by asi měla něco napsat ona.

Martin seděl u počítače v rohu přesvícené knihov-
ny. Jeho oči také visely na obrazovce a hlava ho
přemlouvala, ať je trpělivý a nechá teď Veroniku od-
povědět. Nic ale nepřicházelo. Znejistěl. Najednou
nevěděl, jestli jí to už celé nepřipadalo z jeho strany
moc. Nic tomu nenasvědčovalo, ale začínal si připa-
dat přistižený.

Jako by najednou věděla, že jí lhal.

Jako by najednou věděla, že je mu patnáct a ne-
studuje na vysoké škole. V jeho chlapecké tváři se

objevila obava. Netušil, jak dlouho vlastně uběhlo od chvíle, co napsal poslední větu. Až teď k němu pronikla přítomnost tiše si povídajících Španělů u jednoho z internátních počítačů na druhé straně suterénní knihovny církevního gymnázia. Mrknutím španělské studenty zkontroloval, ale jeho tělo setr-
vávalo v zarputilém čekání na Verončinu odpověď.

Nevydržel to. Položil ruce na klávesnici.

Martin: *Jsi tam?*

Zase se odklonil a opřel se. Líbilo se mu, co Veronice psal. Byl ale rozrušený, protože nevěděl, jestli se to líbilo jí. U počítače v rohu knihovny nepsal takové věci poprvé. Na Gymnasium Kremsmünster ho v rámci partnerství mezi církevními školami poslali za odměnu z Biskupského gymnázia v Českých Budějovicích, pro které před dvěma lety vyhrál středoskolskou angličtinářskou soutěž jihočeského regionu.

Doma se ani tenkrát z jeho úspěchu nikdo nedokázal plně radovat. Věřil, že takovým odvážným krokem, jakým je odejít ve třinácti letech studovat do Rakouska na prestižní gymnázium, snad mamku potěší. Chtěl vidět její oči zase svítit tak, jak si to pamatoval z dětství.

Už dva roky byly vyhaslé a bez slz. Jako kdyby zamrzly. Ještě před pár lety často plakaly, ale už nějakou dobu ani to. Chtěl je vidět svítit, alespoň překvapením, ale nic takového v jejich očích nenacházel. Věřil, že se snaží, ale nešlo jí to. Řekl jí o svém rozhodnutí

skoro jako dospělý chlap, někde v duši jím už dávno byl. Kývla a pohládila ho. Pomohla mu vyřídit vše potřebné a třináctiletý Martin odjel v září na vlastní pěst studovat za hranice. Vlakem do Lince a pak autobusem do Kremsmünsteru, kde se nacházel starý internát klášterního typu.

Chlapci zde už nebyli jako dříve studenty mnišského semináře, nýbrž přílehlého gymnázia. Dormitorium, kde spali, i budova školy však stále spadaly pod místní farnost a chod internátu zajišťovali duchovní. A tak zatímco osmileté Gymnasium Kremsmünster navštěvovali chlapci i děvčata, ubytovací kapacity sloužily jen chlapcům.

O víkendu jich na internátě zůstávalo jen pár a režim byl trochu volnější. Proto mohl Martin zůstat v knihovně i v pozdějších hodinách a psát si s Veronikou.

Samozřejmě že v této době objevovali chlapci na internetu především kouzlo dostupnosti pornografických stránek. Okruh počítačů školních knihoven však měl takové stránky blokováné. Touha po poznávání a vyhledávání v češtině pomohla Martinovi najít novou, rakouskými mnichy necenzurovatelnou oblast – erotické povídky. Přečetl jich stovky, četl každý den. Dával si stranou nejlepší pasáže a neustálým čtením se učil. Později je začal sám psát a stalo se to jeho tolik oblíbenou zakázanou činností v rámci sevřených pořádků, ve kterých teď žil.

Veronika: *Jsem tu.*

Martin se nahnul zpátky k počítači.

Veronika: *Ale mám pocit, že bych tu být neměla.*

Lekl se. Dychtivost po odpovědi ve vteřině vystřídala hanba. Podrbal se znepokojeně na čele. Využit svého literárního talentu pro něco, co mu v reálném životě bylo ještě tolik vzdálené, bylo tak lákavé. Říkal si, že je to asi něco pradávného, co naše hlava a tělo znají intuitivně, když ví co a jak, aniž to někdy fyzicky opravdu dělal. Psal teď konkrétní ženě. Podle toho, co mu o sobě napsala a jak si ji představoval. Připadalo mu, že právě přišel o panictví.

Ale po její reakci si vše začal vyčítat a cítil se jako úchyl.

Veronika: *Asi půjdu spát, Martine.*

Tohle číst nechtěl. Vždyť dal do slov, co cítil, a navíc si o to řekla. Nechtěl odpovědět nic škemravého nebo bojácného, ale nedalo mu to.

Martin: *A nechces mi k tomu aspon neco napsat?*

Zase se odklonil od počítače a jeho oči byly plné zklamání a studu. Měl strach, že tím zničil vztah, který mezi nimi v internetovém prostoru vznikl. Řekl si, že už to nikdy nezkusí a bude si to nechávat pro sebe. Psát povídky do šuplíku. Cítil, že se ztrapnil.

Španělé vypnuli počítač. Mávli na něj a on na ně.

Veronika: *Líbilo se mi to moc. Dobrou.*

Martin stoupal zhasnutým schodištěm, kam okny z klášterního dvora doléhalo světlo. Nevěděl proč, ale

na chvíli ucítil tátovu přítomnost. Zastavil se. Chtěl se za ním někam otočit, ale nevěděl kam. Opřel se o parapet a strčil svou zamyšlenou hlavu do světla. Ani se nehnul. Ticho. Setrvával a slyšel každičkový zvuk poloprázdných klášterních prostor. Zavřel oči a ten okamžik si užil.

Odklonil se od okna a začal stoupat dál po vrzajících dřevěných schodech a jeho kroky získávaly jistou pevnost. Vstoupil na potměšlou chodbu u jídelny, kde to běžně víří životem. Něco, co je mu přirozené a dané, se sdílením s druhým stalo silnějším. Ten moment mu připadal skoro magický. Pocit, který měl delší dobu, že je uvnitř už mnohem více mužem než na povrchu, se mu tím potvrzoval. Udělal dobře ženě a to mu dávalo nepoznanou sílu. Přidal do kroku a vyrazil vzhůru po schodišti do věže, kde bydlel. Ty schody vyběhl. S ohromnou energií a lehkostí.

Většina chlapců bydlela ve velkých halách, jak tomu v těchto prostorách bylo už po staletí. Sedmdesát metrů dlouhá místnost, naplněná po obou stranách řadami postelí, které oddělovaly jen stolky s lampičkami a přihrádkami na knihy. Osazenstvo asi sto dvacetí chlapců měl na starost přísný páter Waldfried, který nešel daleko ani pro facku. Na Waldfriedovo zvolání „Ruhe!“, tedy „Ticho!“, po kterém se muselo zhasnout, si nedovolili ceknout ani ti největší sígři. Všichni měli v živé paměti, jak si Waldfried podal

mladého Benedikta, když u něj v době povinného samostudia našel GameBoy. Nevybíravě ho strčil do své kanceláře a facek tam rozdál požehnaně, jak bylo slyšet a později i vidět. Benedikt si žalovat nedovolil. Rodiče sem mladíky dávali také proto, aby se naučili disciplíně. O zastaralejších způsobech formování věděli a tiše je tolerovali, přestože obecný trend fyzické tresty zavrhoval.

Když Waldfried posílal chlapce spát, nepopřál jim ani dobrou noc. Prosté a imperativní „*Ruhe*“ ho naprosto vystihovalo. Zhasl a zavřel. Stejně postupoval i dnes, kdy ve velké hale spalo jen šest internátníků. Buch. Tma.

Ve věži, kde spalo normálně dvanáct šťastlivců, panovala jiná atmosféra. Dnes tu byli jen tři. Páter Bonelli, který byl úplně jiné natury než Waldfried, stál před nimi. Nad jeho hlavou visel kříž a jako každý den před spaním společně odříkávali *Vater unser in Himmel*. Všichni stáli rovně a s pohledem na kříž recitovali modlitbu, kterou Martin donedávna znal jen jako *Otče náš*. V němčině by ji teď ale dal z fleku, i kdyby ho probudili ve tři ráno. Modlili se na začátku dne, před obědem i večer. Říkal ji automaticky a v hlavě mu tak mohl pohodlně doznívat zážitek z dnešního večera.

Veronice se to líbilo.

„Gute Nacht, Freunde,“ řekl páter Bonelli. Počkal, až si chlapci zalezli do peřin, usmál se a zhasl.

Veronika ležela narovnaná s rukama podél těla a koukala do stropu.

V předsíni se otevřely dveře a rozsvítilo se světlo, které dolehlo přes matné sklo dveří ložnice až k ní. Slyšela, jak si Patrik sundává boty a bundu. Zhasl.

Zdálo se mu, že Veronika spí, a přešel s ohleduplnou tichostí do kuchyně, kde chvílku něco štrachal.

Veronika poslouchala jeho počínání a začínala reflektovat dnešní virtuální nevěru. Říkala si, že za exces s Martinem mohla zvědavost a chuť poznat člověka, který dokáže tak krásně popsat město, ve kterém vyrůstal. Jak umí vyjádřit, co na něm má rád, a jak si občas představuje jeho ulice, místa a lidi v různých historických obdobích. Učarovala jí jeho vnímavost. Ptal se na věci, na které se jí nikdo neptal, a byl to on, kdo jim ve virtuálním světě vytvořil novou a v něčem bezpečnější planetu. Věděla, že o tátovi si psát nechce, ale jinak se ho může ptát na cokoli.

Nedostatkem tělesnosti její úlet určitě způsoben nebyl. Fyzické blízkosti měla v životě s Patrikem dostatek. Na to, že spolu byli už dva roky, měl o ni pořád obrovský zájem. Skoro každý den si po společném ulehnutí a splynutí tělesných vůní jeden nebo druhý řekli o bližší kontakt. Sexu měla v životě dost.

Nedokázala své chování rozkódovat a začala se nad sebou rozčilovat. Za svou největší přednost

dosud považovala odvahu stavět se věcem čelem. Slíbila si to tehdy, když v slzách a bolesti odcházela z toho prokletého mlýna uprostřed lesů, kde vyrůstala. Když s brekem skončila jako ten největší odpadlík ve skladu baru Bonaparte. Tehdy si předsevzala, že bude tak pravdivá a ostrá jako její mladý život sám.

Jediné štěstí, že o dnešním večeru ví jen nějaký Martin v Rakousku.

A hlavně to řekl jasně. Veronika se nemá čeho bát. Nikdy se nepotkají.

* * *

Cestu do mlýna znala nazpaměť. Bylo jí tehdy teprve šestnáct a její tvář byla ještě o něco jemnější. Cítila, jak se ve starém meziměstském autobuse z Jindřichova Hradce rozlézá vtíravý chlad. Lilo jako z konve. Byla polovina září, ale déšť a chladný vítr měly ten den sílu. Veronika si říkala, že to vypadá jako na otevřených pláních někde na Islandu. Čelo tiskla na studené okno autobusu. Mrkla se na Kubu, který seděl vedle ní. Čučel dopředu a na rozdíl od ní se nezdál ani trochu nervózní. Oba měli s sebou školní tašky a Kuba navíc malou igelitku s oblečením a bonboniéru pro Verčinu mámu. Cesta na Číměř trvala asi čtyřicet pět minut a z návsi do mlýna ještě čtvrtodinu pěšky. Když vystoupili z autobusu, Veronika se chytla Kuby a vykročili směrem domů.

Šli poprvé strávit víkend k Veroničině mámě. Bylo překvapením, že to povolila. Vždycky byla cynicky odtažitá vůči řečem o vztazích, lásce a šetrila i pochvalou a pochopením v holčičích věcech. Jiné matky ať si to dělají, ona ne. Mateřství z ní ale vyzařovalo, takové zvláště tajemné charismatické mateřství, které uhýbá zranitelným a kluzkým plochám. Silné, až čarodějné mateřství. Nedávno otěhotněla a po letech očekávala tolik vymodleného chlapečka. Stala se tím nečekaně otevřenější vůči všem projevům dospívání svých dcer. Její přítel Radim byl sice o deset let mladší, ale příchod syna mezi nimi vytvářel novou silnou vazbu navzdory věkovému rozdílu. Čekání na dítě bylo jako čekání na spasení.

Radim často stál, když ona seděla, a nikdy neměl ambice ani pravomoc o ničem při výchově Veroniky a Anežky rozhodovat. Spíš byl v hierarchii starého mlýna někde mezi dvěma dcerami a jejich matkou. Jeho nadcházející skutečné otcovství mohlo dosavadní uspořádání změnit.

Kuba kráčel dál, jako kdyby šel se školou na exkurzi hradu. Jenže když vešli do mlýna, strnul. Oči upřel na dveře, odkud zněla televize a tlumené hlasy, a zůstal stát celý zmoklý uprostřed malé předsínky. Veronika pocítila úlevu, že i on konečně situaci trochu chápe a začal být přiměřeně nervózní.

Teplo obýváku vítalo nově příchozí a hučení kamen se zvukem televize uklidňovaly svojí všedností. Veroničina máma seděla s hlavou dolů opřená lokty o stůl a nad ní stál Radim s dlaní na jejích lopatkách.

„Čau,“ řekla Veronika a lehce ustoupila stranou, jako by chtěla dát prostor Kubovi.

Máma zvedla hlavu a pod propadlými očima se objevil docela upřímný úsměv. Přes zjevné vyčerpání si stoupla.

„Dobrý den,“ pozdravil Kuba.

„Halánková,“ odpověděla máma. Potřásla mu rukou. „Jedli jste něco?“ zeptala se.

Veroniku uklidnil přívětivý začátek. Skoro radostně odpověděla: „Jo jo, ve škole normálně.“

Máma na očekávanou odpověď kývla. Chytla se Radimovy paže a pomalu si sedla.

Radim se také představil. Přátelsky si s Kubou potřásl pravicí a vydal se směrem ke vchodu. Řekl, že jede na nákup, a zmizel.

Mlýn se nacházel na kraji lesa, u konce polní cesty. Okolí působilo v tento den skutečně nehostinně. Déšť si vrátil po střeše bývalé půdy, kde byl už několik let dětský pokoj holek, které z něj pomalu odrůstaly. Pod nízkou střechou bylo šero a jen na stole na druhé straně svítila lampička, u které si Veronika dělávala úkoly. Dvojpostel měly sestry v místě, kde byl strop nejnižší a světlo tam dopadalo

nejméně. Veronika ležela v peřinách a odepisovala Anežce na dotaz, jaké to je a co máma. Anežka byla Veroničino o dvě minuty mladší dvojče, kterému teď zevrubně celou návštěvu na mlýně popisovala v SMS zprávě. Jak to u jednovaječných dvojčat bývá, vazba mezi nimi dávala sdílení rozměr, který se v normálních sourozeneckých vztazích nedá prožít. Jejich zájmy se lišily, ale fyzicky si byly ohromujícím způsobem podobné. Představa, že se na druhé straně esemeskové korespondence zasvěceně usmívá skoro stejná tvář a duše, navíc tolik znala toho, čím je návštěva na mlýně zvláštní, násobila dobrodružnost a konspirativnost této mise dospělosti.

Doted' bylo vše mezi sestrami společné. Dětství, odloučení rodičů, zážitky a životní zkušenosti. Ve školce chodily za ruku, dostávaly stejné dárky a nosily stejné oblečení. Patřily mezi ta dvojčata, kterým to nevadilo. Když se učily na lyžích, jezdily na lanovce spolu a při cestě dolů na sebe čekaly. Po každé když se na svahu při obloučcích mýjely, klukovsky na sebe bařly. V posteli, ve které teď Veronika ležela s Kubou, usínaly vedle sebe s Anežkou patnáct krásných let. Anežčiným odchodem na taneční konzervatoř do Prahy se jejich cesty poprvé rozešly, ale moment, který měl být razantním rozcestím pro jejich životy, měl přijít až za pár vteřin.

Veronika odložila telefon a otočila se ke Kubovi, který také datloval něco do mobilu. Zavřela oči a na